

WOLFGANG SCHORLAU
CLAUDIO CAIOLO
Başıboş Köpek

Der Freie Hund. Commissario Morello ermittelt in Venedig

© 2020 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Köln

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 3147 • Dünya Edebiyatı 293

ISBN-13: 978-975-05-3298-6

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2022, İstanbul

DIZI YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

WOLFGANG SCHORLAU
CLAUDIO CAIOLO

Başıboş Köpek

Commissario Morello Venedik'te

Der Freie Hund
Commissario Morello ermittelt in Venedig

ÇEVİREN *Hulki Demirel*

WOLFGANG SCHORLAU 1951'de doğdu. Ticaret yüksekokulunda okurken '68 öğrenci hareketine katıldı. Uzun yıllar sanayide yöneticilik yaptıktan sonra 50 yaşında yazarlığa başladı. Başka romanları ve siyasi denemeleri de vardır fakat başarısını polisiye romanlarına borçludur. Özel dedektif Dengler'in ilk macerası olan *Mavi Liste*'yi (2003, çev. Hulki Demirel, İletişim Yayınları, 2016) 2015'e kadar yedi kitap daha izledi. Bunlardan *Münih Komplosu* (2016), *Koruyan El* (2017), *Kavran Soğuk* (2018) ve *Büyük Plan* (2020) da yine Hulki Demirel çevirisiyle İletişim'den çıktı. Aralarında 2006 Almanya Polisiye Edebiyat Ödülü'nün de yer aldığı birçok ödül kazandı. Stuttgart'ta yaşıyor.

CLAUDIO CAIOLO 1966'da Sicilya'da küçük bir beldede doğdu. Tiyatro öğrenimi gördü, birçok tiyatro oyunu sahneye koydu ve oyunculuk yaptı. Çok sayıda sinema filmine ve televizyon dizisine de aktör olarak katkıda bulundu. 1996'dan beri Almanya'da yaşıyor ve çalışıyor.

Jenna için...

*Paolo Borsellino, Giovanni Falcone
ve Andrea Camilleri'nin anlarına...*

İÇİNDEKİLER

1. Gün: <i>Çarşamba</i>	9
2. Gün: <i>Perşembe</i>	43
3. Gün: <i>Cuma</i>	105
4. Gün: <i>Cumartesi</i>	121
5. Gün: <i>Pazar</i>	149
6. Gün: <i>Pazartesi</i>	155
7. Gün: <i>Salı</i>	185
8. Gün: <i>Çarşamba</i>	217
9. Gün: <i>Perşembe</i>	233
10. Gün: <i>Cuma</i>	255
11. Gün: <i>Cumartesi</i>	266
12. Gün: <i>Pazar</i>	277
13. Gün: <i>Pazartesi</i>	289
14. Gün: <i>Salı</i>	311
15. Gün: <i>Çarşamba</i>	315
16. Gün: <i>Perşembe</i>	319
17. Gün: <i>Cuma</i>	325
TEŞEKKÜR	329

1. Gün

Çarşamba

Bu defa değil.

Bu defa ona açık kapının aralığından bağırıyordu karısı:
“Gitmem lazım Antonio, *Ciao!*”

Bu defa onu uykunun kollarından çekip alan, infilak eden bir bombanın ya da paramparça olan metalin gürültüsü de değildi.

Ding dong, ding dong, ding dong.

Sadece bir kilise çanıydı.

“*Cazzo!*”

Morello homurdanarak yatağın diğer tarafına döndü.

Ding dong, ding dong, ding dong.

Pikeyi başının üzerine çekti. Hemen tüyleri ürperdi ve ayak parmaklarının arasına pikenin bir köşesini sıkıştırıp yeniden aşağıya doğru çekmeye çalıştı ama elleri pes etmedi, izin vermedi buna.

“*Cazzo!*”

Gözleri hâlâ kapalıydı, sağ eliyle yoklaya yoklaya cep telefonunu bulmaya çalıştı. Başucundaki komodinin üzerinde olmalıydı. Telefonu pikenin altına aldı ve ekranına baktı.

Saat altı.

Kalkmak için çok erken, kahvaltı için de ve hatta küfretmek için bile. Her şey için çok erken.

Ding dong, ding dong, ding dong.

İki güçlü tekmeyle pikeyi kenara attı, ayaklarını aşağıya salandırdı; kafası ellerinin arasında, yatağın kenarına oturdu. KİLİSENİN çanları sanki kafasının içinde gümbürdüyordu, ses o kadar yakından geliyordu ki tokmaklar çanlara adeta hemen yatak odasının kapısının önünde vuruyordu. Morello gözlerini ovuşturdu. Yataktan kalkıp el yordamıyla pencereye gitti, dikkatli hareketlerle perdeyi açtı.

Basilica di San Pietro di Castello'nun çan kulesi eğriydi, onun olduğu tarafa doğru tehlikeli bir şekilde yatmıştı. Eğer devrilecek olursa çatının padavrasını ve odasının tavanını un ufak edeceği kesindi. Çanlar, bir böcek gibi ezecelerdi onu. Kaçış yoktu. Ama diğer taraftan, kule yüzyıllardır böyle eğriydi. Morello kafasını kaşıdı. Bunu bilmek rahatlatıcıydı ama kulenin tam da şu an yıkılmayacağı için bir garanti de değildi kesinlikle.

Bir kere daha ovuşturdu gözlerini. Aklını başına topla! Kulenin, birkaç on yıl daha boynu bükük bir koyun çobanı gibi dikelmeye devam etmesinin, hiç olmazsa onun Venedik'teki zorunlu ikâmeti süresince ayakta kalmasının ihtimali oldukça yüksekti.

“Cazzo!” En kısa zamanda taşı tarağı toplayıp buradan gitmeyi umuyordu.

Kahve değirmeni mutfak tezgâhının üzerinde, hemen göze çarpacak şekilde duruyordu. Pekâlâ, ama espresso cezvesi neredeydi? Tezgâh altı dolaplarının kapaklarını açtı Morello. Yok! Bu evde bir *caffettiera* olmaması mümkün müydü? Tezgâh üstündeki birinci dolapta tabaklar, fincanlar, bardaklar, çanaklar, fincan altı tabakları, her şey vardı, sadece espresso cezvesi yoktu. Bu gerçek olamazdı! Morello hızla çarptı dolabın kapağını. Sonra ikinci dolabın kapağını açtı ve işte karşındaydı; küçük bir *Bialetti* espresso cezvesi, gümüşü bir pırıltıyla ona bakıyordu.

Nabzı normale dönüverdi hemen.

Cezvenin su haznesini üst kısmından ayırdı ve suyla doldurdu. Kahve? Tabii ya, sekiz köşeli su haznesini tezgâhın üzerine bıraktı, hole geçip valizinden Palermo’da aldığı kahveyi çıkardı. Kahve çekirdeklerini mutfakta öğüttü ve öğütülmüş kahveyi itinayla *Bialetti*’nin içindeki huni görünümlü kahve haznesine koydu, cezvenin üst kısmını tekrar vidaladı ve ocağa yerleştirdi.

“*Cazzo!*” Henüz tanıımıyordu yeni mekânını. Ne bu eve, ne de bu şehre alışabilmişti.

Daha üç gün önce Venedik’e tayin olacağını hayal bile edemezdi. Vittorio Bonocore, Cefalù’nun *Vice Quostoresi*¹ ve Morello’nun amiri, onu Palermo’daki kışladan aramıştı. Saldırıdan sonra buraya yerleştirmişlerdi Morello’yu.

Bir saat sonra masasının karşısına oturduğunda “Yeni haberler var,” demişti amiri. “Tayinin çıktı. Bir süre için Sicilya’dan gönderiyoruz seni. Venedik’te çalışacaksın.”

Morello önce Bonocore’nin, kötü şöhretli, nadiren komik, ama bir astı olarak vazife icabı gülmesi gereken esprilerinden birini yaptığını düşünmüştü.

“Venedik’teki *Vice Questoreyi* tanıyorum: Lombardi, Felice Lombardi, düzgün bir adamdır. Ağır suçlar masasını yöneteceksin. Masanın şimdye kadar amirliğini yapan meslektaşımız Roma’ya, bakanlığa atandı.”

Morello yavaş yavaş aymaya başlamıştı, amiri ciddiydi. Bonocore ona doğru eğilip sözlerine devam etmişti: “Bir saldırıdan paçanı kurtardın. Palermo Limanı’ndaki aramalarla mafyadaki dostlarımızı bir kere daha, hem de iyice kızdırdın. Teşkilatın ölüm listesinde en yukarlarda olduğundan eminim. Cena-ze töreninde konuşma yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu yüzden Venedik’e gideceksin. Bir süreliğine. Sonrasına bakacağız.” Kendi ölçülerine göre oldukça uzun denebilecek bu konuşmadan sonra yazı masasının arkasındaki deri kaplı koltuğuna yaslanmıştı Bonocore.

“Şu an bir soruşturmanın tam ortasındayım...”

1 Emniyet müdür yardımcısı.

Vice Questore sakinleşmesini ifade eden bir jest yaptı. “Biliyorum, biliyorum,” dedi, “o soruşturmayı bizzat ben devam ettireceğim.”

Morello oturduğu koltukta doğruldu. “İŞİD’den² toprakaltı sanat eserleri satın alıyor ve böylelikle bu terör organizasyonunun hayatını sürdürmesine finansal destek sağlıyorlar. Mafya şu anda, İŞİD’in Suriye çöllerindeki Palmira antik kentindeki Baal Tapınağı’ndan dinamit patlatarak koparttığı, paha biçilemeyecek değerdeki sanat eserlerini pazarlıyor.”

“Bunu sen biliyorsun, güzel, ben de biliyorum, ama bunu ispatlayacak herhangi bir kanıt yok elimizde. En ufak bir kanıt dahi yok. Gerçek şu: Hiçbir şey bulamadık. Bütün limanı bizzat sen aradın, antrepoları aradın, galerileri aradın, ama Palmira menşeli bir tek eser bulamadın. Ortalığı ayağa kaldırdın, tozu dumana kattın, hem de nasıl. Ve şu kokuşmuş, yiyici politikacıyı içeri tıktığından beri seni ortadan kaldırmaya kesin kararlılar.” Derin bir nefes aldı. “Bu kadar yeter. Venedik’e gidiyorsun.”

Morello bakışlarını boşluğa dikmişti. Amirinin onun tayinini neden istediğini çok iyi biliyordu. *Cosa Nostra*’nın³ kâğıda geçirilmemiş kanunlarından biri de buydu: Teşkilat, savcı, hâkim ve polisleri sadece Sicilya topraklarında öldürürdü, böyle bir cinayetin adanın sınırları dışında işlenmesi vaki değildi. Bu yüzden Venedik’te güvenlikte olacaktı.

Ama Morello buna rağmen soruşturmasını tamamlamak istiyordu. Bonocore’yle beraber, çalınmış sanat eserleri işinde mafyanın önünü kesmeye karar vermişlerdi. Amiri, çalınmış sanat eserleri işinin, teşkilat için artık uyuşturucu cirosu kadar önemli olduğunu ve mafyanın kasasına kanunsuz silah ticareti ve klasik koruma parası tahsilatından daha fazla gelir sağladığını biliyordu. Özellikle Vice Questore Bonocore’nin çalınmış sanat eserleri işinde *Cosa Nostra* ile yarım kalmış eski bir he-

2 Irak ve Şam İslam Devleti: 2013’ten itibaren Suriye ve Irak’ta faaliyet gösteren Selefi cihatçı örgüt.

3 “Bizim şey” anlamına gelir, Sicilya mafyası mensupları organizasyonlarını bu şekilde adlandırır.

sabı da vardı: Mafya, 1969 yılının 18 Ekim'ini 19'una bağlayan gece, daha çok Caravaggio ismiyle bilinen Michelangelo Merisi'nin meşhur tablosu *Hazreti Isa'nın Doğumu ve Aziz Lorenzo ile Aziz Francesco'yu* Palermo'daki *Oratorio di San Lorenzo* Kilisesi'nden çaldığında, soruşturmayı Bonocore'nin babası yürütmüştü. Ama tabloyu bulmak bugüne dek mümkün olmamıştı. FBI'ın Dünyanın en çok aranan çalınmış sanat eserleri listesinde ilk onun içerisindeydi bu tablo. Bonocore'nin babasını öfkelendirmek için ona, aranan mafya patronu Toto Riina'nın tabloyu yatağının yanına bir küçük halı gibi koyduğu fotoğraflarını yollamışlardı.

Ya şimdi? Bonocore onu devam etmekte olan soruşturmadan almıştı. “Ne zaman gitmem gerekiyor Venedik'e?” diye sormuştu isteksizce.

“Derhal!” olmuştu Bonocore'nin cevabı, “Eşyalarını topla, yarın sabah uçuyorsun.”

Bialetti, şnorkelden çıkan seslere benzeyen bir gürültüyle kahvenin hazır olduğunu bildirdi. Morello ocağı kapattı, dolaptan bir fincan çıkardı ve doldurdu.

“*Cazzo!*” Hiç istemiyordu burada olmayı.

Saat sekizde, iki anahtarından birincisini, üçüncü kattaki dairesinin kapısının dışından kilide soktu Morello, iki anahtar, iki kilit. “Her biri üçer kere çevrilecek,” diye iyice kulağını bük-müştü ev sahibi.

Sinek kaydı tıraş olmuştu, Roma'da aldığı gri-mavi, şık takım elbisesini giymişti, en iyi, aslında tek takım elbisesini. *Coppola*-sından⁴ her şeye rağmen vazgeçmeyecekti. Hiçbir kuru temizlemeci kasketin sağ tarafındaki koyu renkli lekeyle başa çıkamamıştı şimdiye kadar, ama Morello bunu önemsemiyordu. Bu kasketi her zaman takacaktı. Mümkün olsa geceleri yatar-

4 Sicilya stili kasket; elinizdeki kitapta da bölüm aralarında vinyet olarak konmuştur.

ken bile. Hızlı bir hareketle *coppolayı* kafasından alıp lekeye bir öpücük kondurdu.

Kasketini tekrar kafasına yerleştirdi ve merdivenlerden inmek üzere hamle yaptı ama sonra bir an bekledi. Aşağı katlardan birinden bir ses yükseliyordu merdiven boşluğunda, gür ve ısrarcı bir ses. “Bonçorno Silvia!” Morello bir adım attı, şimdi tırabzanın hemen kenarındaydı, aşağıya baktı ve dinledi. Bir erkek sesi. Tuhaf bir aksanı vardı, c’leri ç gibi söylüyordu – bonçorno. Nordik bir dil gibi geliyordu kulağa. Almanca belki. Ondan sonra söylenenleri anladı: “*Panini e cornetti alla crema.*”⁵

Cazzo! Daha kahvaltı bile etmedim, diye geçirdi aklından Morello. Tırabzanın üzerinden sarkarak aşağıya baktı, konuşan adamı göremedi. Morello dikkatli adımlarla merdivenden inmeye başladı, ikinci kattaki dairenin kapısının önünden geçti, zemin kata birkaç basamak kalmıştı. Alt katta dairenin kapısından bir bilek –*che bella mano*, nasıl güzel bir eldi bu!– kahverengi kesekâğıdına doğru uzandı hızlı bir hareketle. Kısa ve kuru bir *Grazie!*⁶ duyuldu ve ardından gürültüyle kapandı kapı. Morello son basamakları da indi ve bir adam gördü: kırk yaşlarında, köşeli suratlı; kısa kesilmiş kumral saçlar, çerçevesiz gözlük, kahverengi kadife pantolon, gri şık spor ayakkabıları, adaleli vücuduna tam oturan açık bej gömlek. Bu adaleler, bir işte değil de bir fitness merkezinde çalışarak geliştirilen ve vücudun üst tarafının, hemen boynun altından genişlemeye başlayan tuhaf bir trapez görüntüsüne bürünmesine sebebiyet veren cinsten kaslardı. Adam, ev sahibinin söz ettiği Alman olmalıydı. İkinci katta oturuyor; üniversitede, mimarlık fakültesinde doçent. Hımmm, bu Almanların doçentleri bile *bodyci* oluyordu demek. Ama o harika elin sahibi, görüldüğü kadarıyla doçentimizin *paninilerini* onun umduğu kadar beğenmemişti. Morello bugün ilk kez gülümsedi. Adale yığına “*Buongiorno*”⁷ diledi ve dışarı çıktı.

5 İçli kremalı bir tür ponçik ve kruvasan.

6 Sağ ol.

7 İyi günler; tam kelime anlamıyla, güzel bir gün.